

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej**(Sprawa C-134/14)**

(2014/C 175/32)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, W. Mölls, i D. Martin, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie nieważności dyrektywy Rady 2013/62/UE z dnia 17 grudnia 2013 r. zmieniającej dyrektywę 2010/18/UE w sprawie wdrożenia zmienionego porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez BUSINESSSEUROPE, UEAPME, CEEP i ETUC w związku ze zmianą statusu Majotty względem Unii Europejskiej⁽¹⁾;
- utrzymanie w mocy skutków dyrektywy 2013/62/UE do czasu wejścia w życie nowej dyrektywy opartej na właściwej podstawie prawnej;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja żąda stwierdzenia nieważności dyrektywy Rady 2013/62/UE, która została przyjęta na podstawie art. 349 TFUE.

Komisja zarzuca Radzie przyjęcie owej dyrektywy, choć Komisja proponowała przyjęcie owego aktu w oparciu o sektorową podstawę prawną, a mianowicie art. 155 ust. 2 TFUE.

Komisja uważa, że zgodnie z celem zaskarżonej dyrektywy, art. 349 TFUE nie może być użyty jako ważna podstawa prawna. Ów art. 349 TFUE ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy chodzi o odstąpienie od zasady zastosowania prawa pierwotnego do regionów najbardziej oddalonych, jak ustanowiono w art. 355 ust. 1 TFUE. Tymczasem, sporna dyrektywa, jedynie dostosowuje prawo wtórne bez odstępstwa od traktatów, aby zareagować na sytuację powstałą w związku ze zmianą statusu Majotty. Interpretację tę potwierdza nie tylko brzmienie art. 349 TFUE, lecz również system podstaw prawnych traktatu, a także geneza owego artykułu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 353, s. 7.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej**(Sprawa C-135/14)**

(2014/C 175/33)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, W. Mölls, i D. Bianchi, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 1385/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 850/98 i (WE) nr 1224/2009 oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009, (UE) nr 1379/2013 i (UE) nr 1380/2013 w związku ze zmianą statusu Majotty względem Unii Europejskiej⁽¹⁾;

- utrzymanie w mocy skutków rozporządzenia 1385/2013 do czasu wejścia w życie nowego rozporządzenia opartego na właściwej podstawie prawnej;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja żąda stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady 2013/64/UE, które zostało przyjęte na podstawie art. 349 TFUE.

Komisja zarzuca Radzie przyjęcie owego rozporządzenia, choć Komisja proponowała przyjęcie owego aktu w oparciu o sektorowe podstawy prawne, a mianowicie art. 43 ust. 2 i art. 168 ust. 4 lit. b) TFUE.

Komisja uważa, że zgodnie z celem zaskarżonego rozporządzenia, art. 349 TFUE nie może być użyty jako ważna podstawa prawna. Ów art. 349 TFUE ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy chodzi o odstępianie od zasady zastosowania prawa pierwotnego do regionów najbardziej oddalonych, jak ustanowiono w art. 355 ust. 1 TFUE. Tymczasem, sporne rozporządzenie, jedynie dostosowuje prawo wtórne bez odstępstwa od traktatów, aby zareagować na sytuację powstałą w związku ze zmianą statusu Majotty. Interpretację tę potwierdza nie tylko brzmienie art. 349 TFUE, lecz również system podstaw prawnych traktatu, a także geneza owego artykułu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 354, s. 86.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-136/14)

(2014/C 175/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: J. Rodrigues i L. Visaggio, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności dyrektywy Rady 2013/64/UE z dnia 17 grudnia 2013 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/271/EWG i 1999/74/WE oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2006/7/WE, 2006/25/WE i 2011/24/UE w związku ze zmianą statusu Majotty względem Unii Europejskiej ⁽¹⁾;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Parlament Europejski żąda stwierdzenia nieważności dyrektywy Rady nr 2013/64, która została przyjęta na podstawie art. 349 TFUE.

Parlament uważa, że wybór podstawy prawnej dokonany przez Radę jest błędny, ponieważ środki stanowiące przedmiot zaskarżonej dyrektywy są objęte kompetencjami Unii w ramach różnych wspólnych polityk. Środki te powinny być zatem zostać przyjęte w oparciu o sektorowe podstawy prawne w dziedzinach ochrony środowiska, rolnictwa, polityki społecznej i zdrowia publicznego, a mianowicie art. 43 ust. 2, art. 114, art. 153 ust. 2, art. 168 i art. 192 ust. 1 TFUE, a nie na podstawie art. 349 TFUE